ΕΤΟΣ Η'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 16 Ὀκτωβρίου 1894 Ἀριθ. 369

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ εὐτυχία ἐν τῇ ἀγάπῃ. — Σύγχρονοι Ἕλληνες ποιηταὶ (ὑπὸ κ. Εὐρασίας Κετσέα). — Ἡ γυνὴ ἐν Ἰαπωνίᾳ ὑπό Μοτοῦποή Σεζώ. Ἡ μικρὰ ἀνθοπῶλις (ὑπὸ κ. Μαρίας Α. Κωστοπούλου). — Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σικάγον. Ἡμερολόγιον Ἑλληνίδος ταξειδιώτιδος. — Εὐεργετικὴ Συναυλία κυριῶν ἐν Χίῳ. Ἀνταπόκρισις (ὑπὸ κ. Βιργινίας Α. Βεγάκη). — Εὐεργετικὴ ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου τῶν ἐργατίδων καὶ ὑπηρετριῶν. — Συμβουλαί. Συνταγή. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΝ ΤΗ ΑΓΑΠΗ

Πόσαι θὰ μειδιάσουν πικρὸν μειδίαμα ἀναγινώσκουσαι τὸν τίτλον τοῦτον! Πόσαι ἀντλοῦν ἀντὶ εὐτυχίας πικρίαν μᾶλλον καὶ ἀπαγορεύσεις ἀπὸ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα μετὰ στοργῆς καὶ τρυφερότητος ἀγαποῦν!

Καὶ ὅμως ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ εὐγενεστάτη καὶ θειοτάτη τῶν ἐκδηλώσεων τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. Αὐτὴν ἐδίδαξεν ὁ Χριστός. δι' αὐτὴν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐχάραξε τὰς περιπαθεστέρας του γραμμάς, τὰς καλλιεπεστέρας του φράσεις. Εἰς αὐτὴν οἱ ποιηταὶ ὀφείλουν τὰς ὡραιοτέρας ἐμπνεύσεις των καὶ ἡ ἀνθρωπότης τὰς γλυκυτέρας τῆς ζωῆς καὶ ὑπάρξεως στιγμάς.

Καὶ ὅμως ὡς δὲν ὑπάρχουν ρόδα χωρὶς ἀκάνθας, οὕτω δὲν ὑπάρχει καὶ ἀγάπη ἄνευ πικριῶν. Μὲ μόνην τὴν διαφοράν, ὅτι αἱ ἄκανθαι εἶναι φυσικὴ τοῦ ρόδου ἀτέλεια, ἐνῷ αἱ πικρίαι προκύπτουν οὐχὶ ἐκ τῆς ἀτελοῦς φύσεως τῆς ἀγάπης, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀτελοῦς τρόπου, δι' οὗ συνεχῶς ἐκδηλοῦμεν καὶ ἐξωτερικεύομεν αὐτήν.

Μεθ' ὅλα ταῦτα ἡ ἀγάπη βασιλεύει πάντοτε. Καὶ θὰ βασιλεύῃ ἐνόσῳ ὑπάρχουν ἀστέρες εἰς τὸν οὐρανόν, ἐνόσῳ τὰ ἄνθη ἀρωματίζουν τὴν ἀτμόσφαιραν, ἐνόσῳ τὰ πτηνὰ ψάλλουν τοὺς ὕμνους της ἀνὰ τὴν σμαραγδόσπαρτον φύσιν, ἐνόσῳ τὰ ἀνθρώπινα βλέμματα συναντῶνται, καὶ αἱ καρδίαι πάλλουν καὶ ἡ ψυχὴ πτερυγίζει εἰς τὸ στῆθος, ἀντλοῦσα ἐκ τῆς ἀγάπης τὴν ὕπαρξιν καὶ τὴν ἀθανασίαν. Ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ φῶς, ὁ ἥλιος τῆς ζωῆς. Ὡς αὐτὸς κατέχει τὴν δημιουργὸν δύναμιν τῆς ὑπάρξεως καὶ διασκορπίζει αὐτὴν ἀφειδῶς ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. Ἀλλ' ὡς αὐτὸς ἐν μέτρῳ καὶ ρυθμῷ κανονίζει τὴν πορείαν του, ὡς αὐτοῦ αἱ πυριφλεγεῖς ἀκτῖνες ἄνευ σκιᾶς, ἄνευ προφυλάξεως, ἄνευ δρόσου ἀποβαίνουν ἀσφυκτικαί, καταστρεπτικαί, θανατηφόροι, οὕτω καὶ ἡ ἀγάπη ἀχαλίνωτος, ἄμετρος παράφορος θαμβοῖ τὸν νοῦν, σκοτίζει τὰς σκέψεις, καταστρέφει τὰς εὐγενεστέρας τάσεις, φονεύει τέλος . . . . .

Ἡ ἀνθρωπίνη καρδία ὁμοιάζει πρὸς τὰ μικρὰ παιδία. Ὁδηγουμένη, χειραγωγουμένη ὑπὸ τῆς ὀρθῆς κρίσεως ἀποβαίνει ἐξαίρετος, ἀφιερμένη εἰς ἑαυτὴν καθίσταται τύραννος, δεσπότης. Καὶ πῶς μᾶς ταπεινόνει, πῶς μᾶς ἐξευτελίζει ἐνίοτε ὁ τύραννος αὐτός! Πῶς καθίσταται ἕρμαιον ὅλων τῶν ἀγενῶν παθῶν, τὰ ὁποῖα ἐξ ἐφόδου ἐπιπίπτουν κατ' αὐτοῦ, τῆς ζηλοτυπίας, τοῦ ἐγωϊσμοῦ, τοῦ φθόνου, τῆς ἀνίας καὶ ὅλων τῶν συναφῶν πρὸς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς κακῶς ἐννοουμένης ἀγάπης συναισθημάτων.

Καὶ ὅμως ἐν τῇ περιδινήσει ταύτῃ τόσων παθῶν ἡ ἀγάπη ὑφίσταται, συνηγορεῖ, δικαιολογεῖ τὴν ὕπαρξίν των, καὶ ὡς χείμαρρος ἀναλύεται, ἐκχύνεται εἰς περιπαθεῖς λόγους, εἰς παραφόρους ὁρμὰς αἰσθηματικότητος, εἰς παραλόγους ἐνίοτε ἀποφάσεις αἵτινες ἐξασκοῦν ὁλεθρίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ καθόλου βίου. Ἀλλὰ διὰ τὴν εἰς τὰς ὁρμάς της ἀφιεμένην καρδίαν ἡ δι' ὡραίων λέξεων ἐκδήλωσις ὅλων αὐτῶν τῶν ταραχωδῶν αἰσθημάτων εἶναι τὸ μαγικὸν καὶ μυστηριῶδες ἄσμα τῆς εὐτυχίας, τοῦ ὁποίου οἱ μελῳδικοὶ ἦχοι βαυκαλίζουν, συγκινοῦν μεθύουν αὐτήν.

Ἀλλ' ἡ διάρκεια τοιαύτης εὐτυχίας εἶναι πολὺ σύντομος. Ἡ γοητεία διαλύεται καὶ τὸ ὡραῖον τῆς ἀγάπης ὄνειρον ἐξαφανίζεται ἀκριβῶς ἕνεκα τῆς ζωηρότητος, μεθ' ἧς ἐξεδηλώθη, ἕνεκα τοῦ αἰσθηματικοῦ κατακλυσμοῦ, μεθ' οὗ διερμηνεύθη. Ἡ

πεζή πραγματικότης τοῦ πολυμερίμνου βίου μὲ τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τὰς ἀνάγκας της μᾶς ἀναμένει ἀμείλικτος. Αἱ ὡραῖαι λέξεις, αἱ γλυκεῖαι καὶ θωπευτικαὶ φράσεις ἴπτανται ἤδη μακρὰν καὶ ὁ ἀπατηλὸς ἦχός των δὲν ἀντηχεῖ πλέον εἰς τὴν νοσταλγοῦσαν, τὴν ἀνιῶσαν ψυχήν.

Δὲν ἔγκειται λοιπὸν εἰς τὴν ἀγάπην τῶν λόγων, εἰς τὴν ἀγάπην τῶν παραφόρων καὶ ἀχαλινώτων ὁρμῶν ἡ εὐτυχία. Δὲν ἔγκειται εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ πάθους, εἰς τὴν ἀγάπην τῆς μέθης καὶ τῆς παραλόγου ἀποπλανήσεως τῶν αἰσθήσεων, εἰς τὴν ἀγάπην τὴν ἐγωϊστικήν, τὴν ζηλότυπον, τὴν τρελλήν, ἡ ἰδέα τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας.

Αὐτὴ σπείρει τὸν δρόμον τῆς ζωῆς μας μὲ δηλητηριώδεις ἀκάνθας, αὐτὴ μολύνει τὴν ἀτμόσφαιραν ἐν ᾗ ζῶμεν, τὸν ἀέρα ὃν ἀναπνέομεν. Αὐτὴ μᾶς ποτίζει μὲ πικρίας καὶ δάκρυα. Αὐτὴ μᾶς ἀπογοητεύει ἐν τῇ νεότητι, μᾶς ἀπελπίζει ἐν τῇ ὡρίμῳ ἡλικίᾳ, μᾶς καθιστᾷ δυστυχεῖς εἰς τὸ γῆρας.

Ὅλαι αἱ ὡραῖαι καὶ περιπαθεῖς λέξεις τοῦ κόσμου, ὅλη ἡ ποίησις, καὶ αἱ θωπεῖαι, καὶ αἱ ὑποσχέσεις, καὶ οἱ ὅρκοι καὶ αἱ παράφοροι ὁρμαί, δὲν ἀντιστοιχοῦν πρὸς μίαν καὶ μόνην ἔμπρακτον τῆς ἀγάπης ἐκδήλωσιν, ὅπως μία μόνη πρᾶξις δύναται νὰ ἀνατρέψῃ διὰ παντὸς ἀγάπην λόγων καὶ ὑποσχέσεων πολυετοῦς βίου.

Ἡ ἀγάπη τῶν ἔργων εἶναι ἡ ὑγιής, ἡ στερεὰ τῆς ζωῆς μας σκνίς, εἶναι ὁ ἀσφαλὴς ὅρμος εἰς ὃν δυνάμεθα νὰ καταφύγωμεν κατὰ τὰς τρικυμιώδεις τῆς ὑπάρξεως στιγμάς, εἶναι ὁ στοργικὸς καὶ βέβαιος ἀντιλήπτωρ εἰς ὃν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν δυνάμεθα νὰ προσφύγωμεν. Ἐὰν ἡ χρυσῆ νεότης ἠδύνατο νὰ ἐνστερνισθῇ τὴν ἰδέαν ταύτην, πόσας πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεις θὰ ἀπέφευγε, καὶ πόσην εὐτυχίαν θὰ ἤντλει ἐν τῇ ἀληθεῖ ἀγάπῃ.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

Η'.

Ὁ Βασιλειάδης ὡσαύτως δὲν διέφυγε τὴν ξενικὴν ἐπίδρασιν. Εἶναι ποιητὴς πλήρης ὁρμῆς, ἀλλὰ συχνάκις δεῖται χαλινοῦ. Ὑπὸ τὸν κάλαμον αὐτοῦ αἱ ἰδέαι συνωθοῦνται ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε δὲν ἐκπλήσσεταί τις διὰ τὴν σύγχυσιν, ἥτις ἐνίοτε ἀπαντᾶται ἐν αὐταῖς. Παραθέτομεν ὡς ὑπόδειγμα τοῦ λυρικοῦ αὐτοῦ ὕφους τὰς ἑπομένας στροφὰς τοῦ ποιήματός του **Εἰς φίλον.**

Εἶναι τοῦτο δριμεῖα καὶ πικρὰ διαμαρτύρησις κατὰ τῶν σκληρῶν ἀναγκῶν τοῦ βίου. Γνωστέον ὅτι ὅ τε Βασιλειάδης καὶ Παπαρρηγόπουλος, σπουδάσαντες νομικὰ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἐπεδόθησαν ἀμφότεροι εἰς τὸ δικηγορικὸν στάδιον. Ἐπειδὴ δ' αἱ Ἀθῆναι δὲν στεροῦνται δικηγόρων, ὁ συναγωνισμὸς τοῦ ἐπαγγέλματος παρεῖχε, φαίνεται, ἱκανὰς ὥρας σχολῆς εἰς τοὺς δύο Ἕλληνας ποιητάς.

Τῷ φίλῳ Ἰωάννῃ Κ.....

Γνωρίζω ποῖος μόλυβδος τὰ στήθη σου βαρύνει
Καὶ ποῖον πῦρ οὐράνιον τεφρόνει τὰς στιγμάς σου
Κι' ἐγνώρισα τοὺς ρεμβασμούς .... καὶ ποία ἡ ὀδύνη
Ἂν ἐν ταύτῳ σὲ εἴπωσιν οἱ φρόνιμοι. Ἐργάσου....

Κ' ἐνῷ πρὸς τὸν αἰγιαλόν, ἐπάνω πέτρας σύννους
Ἢ ἐπὶ λόφου χλοανθοῦς κρατεῖς τὰ βήματά σου
Καὶ βλέπεις πέραν, ἔρμαιοι εἰς λογισμοὺς πυρίνους,
Οἱ ἄλλοι παρερχόμενοι σοὶ λέγουσιν· Ἐργάσου....

Καὶ ἂν ὁ δύων ἥλιος τῆς λύκης ἡ μαγεία,
Ἢ τ' οὐρανοῦ ἡ ἄβυσσος πλανᾷ τὰ ὄμματά σου
Καὶ αἴρεσαι καὶ σβύνεσαι ἐν γλυκερᾷ μανίᾳ,
Οἱ ἄνθρωποι, ἀφρόντιδες, σοὶ λέγουσιν Ἐργάσου.

Κ' ἐν ᾧ ἐμπρός σου ἔκστασις διέρχεται—παρθένος,
Καὶ ὡς τρωθεῖσα κόπτεται εὐθὺς ἡ λαλιά σου
Καὶ μένεις χαίνων, ἢ ἔμεινες ἐκεῖ συντετριμμένος,
Οἱ ἄνθρωποι, ἀνάλγητοι, σοὶ λέγουσιν· Ἐργάσου.

Ἐργάσου ναί. Ὦ φίλε μου, γενοῦ αὐτόχειρ, σβύσου
Καὶ θραῦσον ἀερόπληγα, ἄθροεπῆ κιθάραν
Καὶ φάγε ἐν ἱδρῶτί σου τὸν ἄρτον τῆς ζωῆς σου!
Τοιαύτην ἔδωκ' ἐφ' ἡμᾶς ὁ πλάστης τὴν κατάραν.

Ἐργάσου, ναί. Κατάστειλον τὰς πτήσεις τοῦ νοός σου,
Μαστίγωσον τὸ στῆθός σου, ἐὰν ἀκόμη πάλλῃ.
Μὴ βλέπῃς τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ, τὴν ἴριδα τῆς δρόσου,
Ἐμπρός, τῆς ὕλης ἡ ζωὴ ἔχει φρικώδη κάλλη....

Ἐργάσου, χαῖρε ἔκθαμβος ἐμπρὸς τῶν ἠλιθίων
Καὶ βλέπε ὅλα κάλλιστα ἀείποτε κ' ἐν πᾶσιν
Ἀλλοίμονον ἂν ἤθελες τὴν κεφαλήν σου σείων
Ἀλλοίμονον ἂν ἤθελες πρὸ τοῦ κακοῦ μορφάσει!

Ἐργάσου. Τὰς θωπείας σου, τοὺς λόγους τῆς ἡμέρας,
Τὴν νύκτα μόνος σιγηλός, ἀγρύπνει διαγράφων,
Ἀγρύπνει, ἄλλος ἄνθρωπος καὶ σκοτεινόν τι τέρας,
Παγίδας μηχανώμενος ἢ ἀνορύσσων τάφον.

Ἐργάσου. Δὸς τὴν χεῖρά σου εἰς βδελυρῶν φιλίαν,
Βυθίσου εἰς ἑταιρισμοὺς καὶ εἰς ληστῶν ἀγέλην,
Ἀπάτα, κλέπτε,—ὅπλά σου αὐτὰ πρὸς ἐργασίαν....
Καὶ μὴ καλεῖσαι ἄνθρωπος καὶ μὴ καλεῖσαι Ἕλλην.

Ἡ ἐργασία ἡ παροτρύνουσα πρὸς τὴν σπουδὴν δὲν εἶναι τόσον ἀξία περιφρονήσεως. Ὁ ἐργαζόμενος δύναται νὰ μὴ ὑπερασπίζηται ἀδίκους μόνον ὑποθέσεις, οὐδὲ νὰ ταπεινόνῃ τὸν χαρακτῆρά του διὰ σχέσεων εἰς κέρδος μόνον ἀποβλεπουσῶν. Διὰ τοῦ κόπου τὸν ὁποῖον καταβάλλει τις ὅπως ζήσῃ, κατορθοῖ ἐνίοτε νὰ ἀνυψωθῇ.

Καὶ εἰς τὸν ποιητήν, —καὶ μόνον ποιητής, ἐὰν εἶναι πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνηται: Ἐργάσου, ἐργάσου! Εἰς τὰ ὕψη τῆς τέχνης δὲν ἀφικνεῖταί τις ἄνευ ἀγῶνος, ἡ δ' ἐπιστήμη τοῦ γράφειν δὲν ἀποκτᾶται ἀκόπως.

Ὁ Βασιλειάδης, ἐκ φύσεως πεπροικισμένος, ἀποθιώσας νέος ἔτι, δὲν ἐπρόφθασε νὰ γνωρίσῃ τὴν ἡδονὴν τῆς ἐργασίας, ἀπηλλάγη τῆς θλίψεως τοῦ νὰ ἴδῃ τὸν χρόνον φεύγοντα καὶ αἰσθανθῇ, ὅτι ὁ βίος βραχύς.

Ἐν τῷ δράματι αὐτοῦ **ἡ Γαλάτεια**, ὅ,τι πρὸ πάντων μοὶ ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν, ἦν ἡ δύναμις μεθ' ἧς συνεσώρευσε γιγαντιαίως πως πάντα τὰ εἴδη τῆς ποιήσεως, ἁπάσας τὰς ἐμπνεύσεις ἀναμιγνύων τολμηρῶς τοὺς ἀρχαίους μύθους μετὰ τῶν νεωτέρων.

Ἐξεκαθάρισα λοιπὸν τὸ παράδοξον τοῦτο δρᾶμα, ἐπεξειργασθὲν τὴν ἔμπνευσιν τοῦ ποιητοῦ, ἐξευγένησα μετ' αὐτοῦ τὸν δημώδη μῦθον, τὸν τοσοῦτον ἐμπαθῆ καὶ δραματικόν, ἀφῄρεσα ἄνευ δισταγμοῦ πᾶν περιττὸν ἢ περιπεπλεγμένον ἐπεισόδιον, καὶ προσεπάθησα νὰ ἐξαγάγω ἐκ τοῦ ἀρχαίου μύθου τὸ ἐν αὐτῷ ἐγκρυπτόμενον ἁπλοῦν καὶ ἰσχυρὸν πάθος.

Ὁ Βασιλειάδης, ὡς καὶ ὁ Παπαρρηγόπουλος, ἐπηρεάσθησαν ὑπὲρ τὸ δέον ὑπὸ τοῦ ρωμαντισμοῦ. Ἀλλὰ τίς ὁ λόγος τοῦ ρωμαντισμοῦ ἐν Ἑλλάδι; Ἡ Ἑλλὰς δὲν ἀφίκετο εἰσέτι εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἐνδοιασμοῦ καὶ τῆς ἀπογοητεύσως εἰς ὃν εἶχε φθάσει ἡ ἐν Ἑσπερίᾳ κοινωνία κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς γενέσεως τοῦ ρωμαντισμοῦ. Ὡς δικαίως ἐρρέθη ὑπὸ τοῦ κ. Ροΐδου, ἡ Ἑλλὰς δὲν νοσεῖ τὴν νόσον τοῦ αἰῶνος· δὲν ἔρθασεν εἰσέτι εἰς τὴν ὥραν τῆς ἀπογοητεύσεως.

Ἡ ἀπαισιοδοξία δὲν εἶναι φυσικὸν προϊὸν τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους. Ἐν Ἑλλάδι ὁ βίος εἶναι ἀγαπητὸς αὐτὸς καθ' ἑαυτόν. Ἡ μελαγχολία ἢ ἡ ψυχικὴ ἀποθάρρυνσις, τὰ αἰώνα παράπονα κατὰ τῶν κακουχιῶν καὶ θλίψεων τοῦ βίου, ἐγεννήθησαν ὑπὸ τὰ πυκνὰ δάση τῆς Ἄρκτου, οὐχὶ ὑπὸ τὴν θαλερὰν ἐλαίαν. Εἶναι καρπὸς τῆς γοτθικῆς, οὐχὶ τῆς ἑλληνικῆς τέχνης· πάντα ταῦτα δὲν δύνανται νὰ εὕρωσιν ἠχὼ ἐν Ἑλλάδι, μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας ὁμίλων τινῶν, ἢ μᾶλλον ρεμβαστικῶν τινων συνεταιρισμῶν.

Ὑπάρχει δόσις τις νεανικῆς περιφιλαυτίας εἰς τὸ νομίζειν ἑαυτὸν δυστυχέστερον τῶν ἄλλων. Ὁ βίος βεβαίως ὑπόκειται εἰς ἀγῶνας φοβερούς, ἀλλ' ἐὰν ἡ γενναιότης χρησιμεύῃ, ὅπως ἀμύνηταί τις κατὰ τῶν τραυμάτων τῆς τύχης, ἡ ἀληθὴς γενναιότης συνίσταται εἰς τὸ νὰ φέρῃ τις αὐτὰ καρτερικῶς, ὅταν ἔλθωσιν. Ἡ κραυγὴ τῆς λύπης θὰ ἐκραγῇ· τοῦτο εἶναι ἀνθρώπινον· ἀλλὰ τὸ αἰώνιον παράπονον τῆς μεμψιμοιρίας κουράζει ἐν τέλει· δὲν ἀμφιβάλλομεν δὲ ὅτι οἱ ζοφεροὶ διαλογισμοὶ τῆς ἀθηναϊκῆς νεολαίας, θὰ διασκορπισθῶσιν ἐ'ς τὴν πρώτην πνοὴν ἐθνικοῦ τινος ἐνθουσιασμοῦ.

Λυπηρὸν νὰ τὸ λέγῃ τις, πλὴν ἀνάγκη νὰ ἐπαναλαμβάνηται, ὅτι τὸ ἐπικρατοῦν ἤδη ἐν τῇ νεοελληνικῇ φιλολογίᾳ πνεῦμα, ἐνεφυσήθη ὑπὸ τῆς βεβιασμένης ὠθήσεως τῆς ἐπιβληθείσης εἰς τοὺς ποιητὰς τῶν Ἀθηνῶν.

Ἡ δίψα τῶν ἀμαθῶν καὶ τῶν ἀνευφημιῶν ὤθησε τὴν σύγχρονον ποίησιν ἔξω τῆς φυσικῆς αὐτῆς τροχιᾶς. Τὴν πηγὴν αὐτῆς εἶχε, ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν, τὸν ρυθμόν, τὴν ἀρρενωπὴν ἔμπνευσιν, ἐν τῇ δημώδει ποιήσει. Ἀντὶ δὲ τοῦ νὰ ἐπιρρώσωσι τὴν νέαν ταύτην τῆς Ἑλλάδος ποίησιν, διὰ τῆς μελέτης τῆς ἀρχαιότητος, ἐνεθάρρυναν τὴν ἀπομίμησιν ἀρχαιοτρόπων ἐξωτερικῶν τύπων, καὶ οὐδὲν ἄλλο κατώρθωσαν ἢ τὴν παραγωγὴν ἐπιπλάστου φιλολογίας. Ἀλλὰ τὸ τέλος τῆς περιόδου ταύτης τῆς δοκιμασίας φαίνεται προσεγγίζον. Τὰ σημεῖα εἶναι καταφανῆ καὶ ἐλπίζομεν νὰ καταδείξωμεν αὐτὰ πρὶν ἢ περάνωμεν τὸ μέρος τοῦτο τῆς μελέτης ἡμῶν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Εὐφραισία Κετσέα**

Η ΓΥΝΗ ΕΝ ΙΑΠΩΝΙΑι

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΜΟΡΦΩΣΙΣ ΚΑΙ ΚΟΜΨΟΠΡΕΠΕΙΑ ΙΑΠΩΝΙΔΩΝ

Ἡ Ἰαπωνὶς εἶναι ἐπίσης φιλόμουσος ὅσον καὶ ἡ Εὐρωπαία. Μὲ τὴν διαφοράν, ὅτι ἀντὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἡ Ἰαπωνὶς ἔχει τὸ κότο εἶδος ἅρπας ἢ κιθάρας ὀλιγώτερον θορυβώδους τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἀλλὰ μὲ ἦχους ἁρμονικωτέρους καὶ ἐκφραστικωτέρους αὐτοῦ.

Ἰδιάζουσα προσφιλὴς ἐνασχόλησις τῆς Ἰαπωνίδος εἶναι ἡ ποίησις. Ἡ εὐστροφία, ὁ πλοῦτος καὶ τὸ ἐξαιρετικῶς μουσικὸν τῆς γλώσσης συντελοῦν μεγάλως εἰς τὴν εὐχερῆ σύνθεσιν στίχων. Ἡ κατ' ἐξοχὴν δὲ συμβολικὴ Ἀνατολικὴ ἰδιοφυΐα ὑποβάλλεται μετ' ἐξαιρετικῆς εὐκολίας εἰς τὰς ἀλληγορίας, καὶ παρέχει ἐλευθερίαν ἀπεριόριστον εἰς δι' εἰκόνων ὑποτύπωσιν τῶν ἰδεῶν, καίτοι ἀπαγορεύει αὐστηρῶς τὰς ὑπερβολὰς καὶ τὸ ἐμφαντικὸν ὕφος.

Ἡ μουσική, ἡ ποίησις καὶ ἡ λίαν ἀνεπτυγμένη ἐπίδοσις εἰς τὴν ζωγραφικὴν ἐπιτείνουσι τὸ παρὰ τοῖς Ἰάπωσι ἔμφυτον ἰσχυρότατον καλλιτεχνικὸν αἴσθημα. Φυσικώτατα λοιπὸν ἡ γυνὴ ἐκεῖ εἶναι μᾶλλον φιλάρεσκος καὶ φιλόκαλος ἀπὸ τὰς γυναῖκας ὅλου τοῦ κόσμου. Μόνη ἡ Γαλλὶς δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τὴν Ἰαπωνίδα ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ καὶ ὁ γυναικεῖος οὗτος ἐπὶ κάλλει συναγωνισμὸς θὰ ἤρκει νὰ ἐξηγήσῃ τὴν μεταξὺ τῶν δύο λαῶν ὑπάρχουσαν συμπάθειαν, ἐὰν καὶ ἄλλοι λόγοι χαρακτηριστώτεροι τούτων δὲν ὑπῆρχον.

Ἡ κομψοπρέπεια τῶν Ἰαπωνίδων ἀπορρέει ἀπὸ τῆς προαιωνίου ἐπιθυμίας τοῦ ἀρέσκειν. «Ὅλοι θὰ ἀποθάνωμεν», λέγει εἰς στίχους, ἡ διάσημος πριγκήπισσα Κομάτκε. «Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ φοβούμεθα τὸν θάνατον, ἀλλὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς καλλονῆς».

Οἱ στίχοι οὗτοι εἰκονίζουν πιστῶς τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τῶν Ἰαπωνίδων πάσης ἡλικίας καὶ τάξεως. Οὕτω ἡ καλλωπιστικὴ τέχνη δὲν ἔχει μυστήρια δι' αὐτάς, καὶ μόνον γυνὴ ἐξαιρετικῶς ἀνθηρὰ καὶ ὡραία δύναται νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τρίτων χωρὶς νὰ ἔχῃ βαμμένον τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς της. Τοῦτο θεωρεῖται ἐκεῖ τόσον ἀνάρμοστον, ὅσον νὰ παρουσιασθῇ τις ἐξ ἡμῶν ἐνώπιον ξένων ἀκτένιστος.

Τὸ συνταγολόγιον τῶν Ἰαπώνων μυρεψῶν εἶναι τόσον πλούσιον, ὥστε οὔτε νὰ τὸ φαντασθοῦν δύνανται οἱ ἐν Εὐρώπῃ συνάδελφοί των. Μία τῶν παραδοξοτέρων σκευασιῶν των εἶναι ἡ βαφή, δι' ἧς χρωματίζουν μαύρους τοὺς ὀδόντας, καίτοι οἱ ὡραῖοι λευκοὶ ὀδόντες θεωροῦνται πολύτιμον ἐφόδιον ἐν Ἰαπωνίᾳ. Ἐν τούτοις καὶ οἱ μαῦροι μαργαρίται ἔχουν ἐπίσης μεγάλην ἀξίαν καὶ ἐξασκοῦν θαυμασίαν γοητείαν. Ἄλλως τε μόνον αἱ ἔγγαμοι Ἰαπωνίδες μαυρίζουν τοὺς ὀδόντας καὶ τοῦτο εἰς τὰς ἐπισημοτέρας τελετάς.

Ἡ γυναικεία ἐνδυμασία ἀποτελεῖται ἀπὸ λευκοῦ ἢ ἄλλου ἀνοικτοῦ γλυκέος χρώματος ὑποκάμισον, ἀπὸ πολλὰ ὑποφόρια μεταξωτὰ ἢ βαμβακερά, ἀπὸ τὴν κυρίως ἐσθῆτα, ἥτις διασταυροῦται πρὸς τὰ ἐμπρὸς εἰς τρόπον, ὥστε νὰ ἀφίνῃ γυμνὸν τὸν λαιμόν, καὶ ζώνεται εἰς τὸ μέσον μὲ πλατεῖαν ζώνην, καταποίκιλτοι ὅλαι μὲ ὡραῖα καὶ καλλιτεχνικώτατα κεντήματα. Ἄλλοτε αἱ Ἰαπωνίδες δὲν ἔφερον στηθόδεσμον, ἀλλ' ἡ ἀνάγκη τῆς πολιτικῆς ἐπέβαλον εἰς τὴν Αὐλὴν τὸ Εὐρωπαϊκὸν ἔνδυμα καὶ αἱ κυρίαι ὡς ἐκ τούτου ὑπεβλήθησαν εἰς τὸν συρμὸν τοῦ στηθοδέσμου.

Ἡ κόμμωσις διὰ τὴν Ἰαπωνίδα εἶναι ἀντικείμενον μακρᾶς μελέτης. Ἡ κόμη συνήθως πλουσία, ὁμαλή, λεπτόθριξ, μυρόνεται μὲ τὰ μᾶλλον περίζήτητα ἀρώματα, καὶ σχηματίζεται εἰς ποικίλους τρόπους, καθιερωθέντας ἀπὸ παλαιοτάτων

χρόνων καὶ διατηρουμένους ἀπαρεγκλίτως μέχρι σήμερον. Καὶ ἐδῶ ἡ παράδοσις εἶναι σεβαστὴ καὶ ἀπαράβατος. Μόνον εἰς τὸν ἔρωτα ἡ ἐθιμοτυπία καὶ ἡ παράδοσις ὑποχωρεῖ πρὸ τῆς πανισχύρου θελήσεως τῆς γυναικός. Αἱ νεάνιδες νυμφεύονται ὅταν αὐταὶ ἐγκρίνουν τὸν παρουσιαζόμενον πρὸς αὐτὰς μελόνυμφον, ἢ καὶ ἐκλέγουν αὐτὸν ἄνευ ἐπεμβάσεως τῶν οἰκείων. Ὡς πρὸς τὴν προῖκα οἱ Ἰάπωνες φαίνονται ἀγνοοῦντες τὸ ἀνήθικον τοῦτο ἔθιμον. Ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν συζύγου ἡ καλλονή, ἡ πνευματικὴ ἠθικὴ μόρφωσις καὶ ἡ πρὸς τοὺς γονεῖς στοργὴ τῆς κόρης εἶναι τὰ πολυτιμότερα αὐτῆς προσόντα, καὶ ἡ ἀσφαλεστέρα ἐγγύησις διὰ τὸν μετέπειτα συζυγικὸν βίον. Δὲν συνάπτεται ὅμως γάμος, ἐὰν ὁ σύζυγος δὲν εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ συντηρήσῃ τὴν σύζυγόν του, ἐκτὸς ἐὰν καὶ ἐκείνη εἶναι διατεθειμένη καὶ δύναται νὰ ἐργασθῇ μετ' αὐτοῦ. Ἐννοεῖται, ὅτι τὰ μεταξὺ πλουσίων καὶ πτωχῶν συνοικέσια εἶναι ἄπειρα, ἐν σχέσει πάντοτε πρὸς τὴν δύναμιν τοῦ ἔρωτος, ὅστις πρωτοστατεῖ συνήθως εἰς τοὺς τοιούτους γάμους.

Μοτοῦποὴ Σεζῶ

Η ΜΙΚΡΑ ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

Ἡ Λουκία καὶ ἡ Μάρθα Harisson νέαι καὶ ὡραῖαι Ἀμερικανίδες, ἃς οἱ γονεῖς των διὰ πρώτην ἤδη φορὰν ἔφερον εἰς Εὐρώπην, ἔπαιζον τὴν πτερωτὴν σφαῖραν (au volant) κάτω θεν τοῦ ἐξώστου τοῦ μεγάλου ξενοδοχείου τοῦ Κύκνου ἐν Montreux τῆς Ἑλβετίας, περιμένουσαι τὸν κ. Harisson, ὅστις ἔμελλε νὰ τὰς συνοδεύσῃ εἰς τὸν περίπατον.

Μικρὰ κόρη λευκή, ξανθοβόστρυξ καὶ ροδόχρους, ἐνδεδυμένη διὰ κομψῆς βαμβακερᾶς ἐσθῆτος, κρατοῦσα εἰς τὸν βραχίονα κάνιστρον πλῆρες ἀνθέων, προχωρεῖ πρὸς τὸν ἐξώστην τοῦ ξενοδοχείου, καὶ παρατηρεῖ τὰς τρεῖς ξένας μετὰ βλέμματος ἀμφιβόλου, διαλογιζομένη, ἐὰν ἔπρεπε νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὰς ἄνθη.

Παρατηρήσατε, εἶπεν ἡ Δόρα πρὸς τὰς ἐξαδέλφας της τὴν ὡραίαν ταύτην ἀνθοπώλιδα! νομίζει τις, ὅτι δὲν τολμᾷ νὰ μᾶς πλησιάσῃ! καὶ ἐνῷ ἔλεγε ταῦτα τρέχει πρὸς τὴν κόρην, λαμβάνει αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὴν ὁδηγεῖ πρὸς τὰς φίλας της. Θὰ σοὶ δωρήσωμέν τι, ἀγαπητή μου μικρά, τῇ εἶπε, καὶ λαβοῦσα τρεῖς ἀνθοδέσμας προσέφερε δύο εἰς τὰς ἐξαδέλφας της κρατήσασα τὴν ἄλλην δι' ἑαυτήν, ἐνῷ συγχρόνως ἔθηκε νόμισμα πέντε φράγκων εἰς τὴν χεῖρα τῆς μικρᾶς ἀνθοπώλιδος.

Ἡ ἀνθοπῶλις ἐξήγαγεν ἀμέσως τὸ μικρὸν βαλάντιόν της καὶ ἤθελε νὰ δώσῃ τὸ ὑπόλοιπον εἰς τὴν νέαν Ἀμερικανίδα.

— Ὄχι! Ὄχι! ὑπέλαβεν αὕτη, κράτησον ὁλόκληρον τὸ τάλληρον.

Αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατὸν δεσποινίς, ἡ τιμὴ τῶν ἀνθοδεσμῶν εἶναι μόνον ἑνὸς φράγκου καὶ μάλιστα, ὅταν τις ἀγοράσῃ τρεῖς δύναμαι νὰ τὰς ἀφήσω διὰ ἑβδομῆντα λεπτά.

Καὶ ἐὰν μοὶ ἀρέσῃ νὰ τὰς πληρώτω περισσότερον;

Δὲν δύναμαι δεσποινὶς νὰ τὰ δεχθῶ· πωλῶ ἄνθη, ἀλλὰ δὲν ζητῶ ἐλεημοσύνην.

Εἶναι ὑπερήφανος ἡ μικρὰ αὕτη! λέγει χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἡ Μάρθα πρὸς τὴν Λουκίαν. Δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ σᾶς κάμω ἐλεημοσύνην, ἀγαπητή μοι μικρά, λέγει ἡ Δόρα, μόνον ἔχω διάθεσιν νὰ ἐξοδεύσω σήμερον πέντε φράγκα δι' ἄνθη.

Τότε λοιπὸν λάβετε ἀκόμη δύο ἀνθοδέσμας, λέγει ἡ μικρὰ ἀνθοπῶλις, ἢ ἐὰν ἀγαπᾶτε ἄνθη τῶν βουνῶν ἔχω διαφόρων εἰδῶν, τὰ ὁποῖα δύνασθε νὰ ἐκλέξητε.

Τῷ ὄντι τὸ κάνιστρον ἐκτὸς τῶν ἀνθέων τῶν κήπων ἦτο πλούσιον εἰς φυτὰ τῶν Ἄλπεων. Αἱ γεντιαναί, αἱ ἐρεῖκαι, τὰ ῥοδόδενδρα, τὸ edelveiss κτλ. ἐστόλιζον καὶ ἐποίκιλλον τὴν συλλογὴν ταύτην τῶν ἀνθέων. Αἱ τρεῖς ἐξαδέλφαι ἐξήτασαν πάντα ταῦτα τὰ ἄνθη καὶ εἶπον ὅτι ἔχουσιν ἀνάγκην αὐτῶν διὰ νὰ στολίσωσι τὰ δωμάτιά των. Ἠγόρασαν ὁλόκληρον τὸ κάνιστρον καὶ ἐπλήρωσαν ἀκόμη δέκα φράγκα, ἅτινα ἡ πτωχὴ ἀνθοπῶλις μετὰ χαρᾶς ἐδέχθη. Τὰ περισσότερα τούτων τῶν φυτῶν ἦσαν ἄγνωστα εἰς τὰς νέας Ἀμερικανίδας. Ἡ ἀνθοπῶλις ἔλεγε τὸ ὄνομα ἑκάστου φυτοῦ καὶ τὸ μέρος, ὅπου τὰ συλλέγει τις.

Πόσον λαμπρὰ ὁμιλεῖτε τὴν γαλλικήν, τῇ εἶπεν ἡ Μάρθα· δὲν ἔχετε οὐδαμῶς τὴν προφορὰν τῶν κατοίκων τοῦ Montreux. Τοῦτο προέρχεται ἀπήντησεν ἡ μικρὰ ἐκ τοῦ ὅτι δὲν εἶμαι ἐκ τοῦ τόπου τούτου δεσποινίς. Εἶμαι Παρισινή.

Καὶ πῶς εὑρίσκεσθε ἐδῶ;

Οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς νεάνιδος διὰ μιᾶς ἐπληρώθησαν δακρύων, καὶ ἡ Δόρα νοήσασα, ὅτι συνέβη λυπηρόν τι εἰς τὴν ζωὴν τῆς μικρᾶς, κύψασα ἠσπάσθη αὐτήν.

Ἀλλά, εἶπεν αἴφνης ἡ Λουκία ἡ ὁποία ἐπί τινα στιγμὴν παρετήρει τὴν μικρὰν ἀνθοπώλιδα μετ' ἰδιαιτέρας προσοχῆς, εἶσθε σεῖς τὴν ὁποίαν εἶδον χθὲς εἰς τὴν καθολικὴν ἐκκλησίαν; Καὶ τί περίεργον ἐνδυμασίαν εἴχετε! ἐσθῆτα ἐκ κασμιρίου, μεταξινον ἀλεξήλιον, πῖλον κεκοσμημένον διὰ πτερῶν καὶ ἐν τούτοις δὲν εἶναι ἀπόκρεω διὰ νὰ μεταμφιεσθῆτε.

Δὲν ἤμην οὐδαμῶς μετημφιεσμένη ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ ἐρυθριάσασα.

Ὥστε εἶσθε τώρα μετημφιεσμένη, ἢ μήπως εἶσθε πριγκήπισσα ἢ ἄλλο τι..

Λοιπόν, Λουκία, εἶπεν ἡ Δόρα, ἥτις ματαίως εἶχε νεύσει εἰς τὴν ἐξαδέλφην της, ἵνα τὴν ἀναγκάσῃ νὰ σιωπήσῃ, μὴ ἐνοχλῇς τὴν μικράν. Ὅταν μᾶς γνωρίσητε καλλίτερον ἐξηκολούθησεν ἡ Δόρα ἀπευθυνομένη εἰς τὴν μικρὰν κόρην, διότι ἐλπίζω, ὅτι θὰ ἔλθητε συχνάκις νὰ μᾶς φέρητε ἄνθη, καὶ ὅταν θὰ εἴδητε ὅτι εἴμεθα πρὸς ὑμᾶς φίλαι, καὶ οὐχὶ ἐκ περιεργείας, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ συμπαθείας ἀπαιτοῦμεν νὰ μάθωμεν τί σοὶ συνέβη, θὰ μᾶς διηγηθῇς τὴν ἱστορίαν σου.

Ἡ Δόρα ἔχει δίκαιον, εἶπεν ἡ Λουκία, ἡ ὁποία ἐλυπήθη διὰ τὴν ἀπερισκεψίαν της· δὲν ἤθελον νὰ σὲ λυπήσω, ἀγαπητή μου μικρά, ἀλλ' αὐτὸ μοὶ ἐφάνη παράδοξον νὰ σᾶς ἴδω τόσον κομψὴν χθὲς καὶ τόσον διάφορον σήμερον.

Χθὲς ἦτο Κυριακὴ ἀπεκρίθη ἡ ἀνθοπῶλις· ταύτην τὴν ἡμέραν δύναμαι νὰ ἐνδυθῶ, ὅπως πάντοτε, ὅτε ἔζη ὁ πατήρ μου, ἀλλὰ θὰ ἦτο γελοῖον νὰ πωλῶ ἄνθη μὲ ἐνδυμασίαν μεγαλοπρεπῆ.

Ἡ ἔλευσις τοῦ κ Harisson διέκοψε τὴν συνομιλίαν. Χαίρετε ἀπεκρίθησαν ὁμοῦ αἱ τρεῖς ἐξαδέλφαι εἰς τὴν μικρὰν ἀνθοπώλιδα· ἐλθὲ ἐντὸς ὀλίγου νὰ μᾶς φέρῃς ἄνθη.

Πόσην ἀνυπομονησίαν ἔχω, εἶπεν ἡ Λουκία, νὰ ἐρωτήσω ἐκ νέου τὴν παράδοξον μικρὰν κόρην καὶ νὰ μάθω διατί καὶ πῶς ἡ δεσποινὶς εἶναι χωρικὴ καὶ ἡ χωρικὴ εἶναι δεσποινίς.

Ἡ ἐπιθυμία αὕτη ἐξεπληρώθη μετ' ὀλίγον. Μετὰ δύο ἡμέρας ὅτε ἡ μικρὰ ἀνθοπῶλις ἦλθε φέρουσα ἄνθη, τὴν μετεχειρίσθησαν μετὰ τοσαύτης φιλίας, ὥστε αὕτη προθύμως διηγήθη τὴν ἱστορίαν της. Ἡ ἱστορία αὕτη ἦτο ἁπλῆ καὶ λυπηρά. Ἡ Μαρία ἀπώλεσε τὴν μητέρα της ὅτε ἐγεννήθη· ὁ πατήρ της ὁ κ. Flavigny δὲν εἶχεν ἄλλην περιουσίαν εἰμὴ τὴν τέχνην του, διὰ τῆς ὁποίας μετὰ χάριτος σχεδιάζων εἰκόνας τῶν βιβλίων καὶ διαφόρων περιοδικῶν, ἔζη ὁ λαμπρὸς αὐτὸς καλλιτέχνης ἐν εὐπορίᾳ. Ἕκαστον ἔτος ἔθετε κατὰ μέρος ὀλίγας χιλιάδας φράγκων διὰ νὰ ἀσφαλίσῃ τὸ μέλλον τῆς κόρης του. Χρεωκοπία τις τὸν ἔκαμεν αἴφνης νὰ χάσῃ πάσας τὰς οἰκονομίας του· ἡ λύπη ἡ ὁποία τὸν κατέλαβεν ἔφθειρε τὴν ὑγείαν του, ἡ ὁποία ὑπῆρξε πάντοτε ἐπισφαλής, καὶ ὅμως εἰργάζετο μανιωδῶς νύκτα καὶ ἡμέραν, ἐλπίζων νὰ ἐπανακτήσῃ τὰ ἀπολεσθέντα χρήματα. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὑπεχρεώθη νὰ σταματήσῃ. Τὸ στῆθός του προσεβλήθη, ὁ ἰατρὸς διέταξε νὰ μεταβῇ εἰς Montreux. Ὁ κ. Flavigny ἀνεχώρησε μετὰ τῆς Μαρίας, ἥτις ἦτο δέκα ἐτῶν. Ἡ διαμονὴ ἐν Ἑλβετίᾳ ἀνεζωογόνησε τὸν καλλιτέχνην, ἀλλὰ ἡ βελτίωσις αὕτη ἦτο προσωρινή, διότι μετ' ὀλίγον κατέστη ἀδύνατον εἰς αὐτὸν νὰ ἐξέρχεται τοῦ δωματίου.

«Τί θὰ ἀπογείνῃς, ἐὰν ἀποθάνω δυστυχὴς μικρά μου».

Ἀγαπητέ μου μπαμπᾶ, εἶπεν ἡ Μαρία, ἐλπίζω, ὅτι θὰ ἰατρευθῇς. Ἐὰν δὲ συμβῇ τὸ ἐναντίον ἔσο ἥσυχος, ὅτι δὲν θὰ ἀποθαρρυνθῶ. Θὰ γνωρίζω, ὅτι εὑρίσκεσαι μετὰ τῆς μητρός μου, καὶ ὅτι μετ' ὀλίγον καιρὸν θὰ σᾶς συναντήσω. Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ κερδίζω καλῶς τὴν ζωήν μου, ὁ Θεὸς δὲν θὰ μὲ ἐγκαταλίπῃ.

Ὁ κ. Flavigny ἀφοῦ ἐπὶ τρεῖς μῆνας ἐβασανίσθη, τέλος, ἀπεβίωσεν ἡσύχως. Ἡ Μαρία μετὰ τῆς βοηθείας τῆς κυρίας Bouvet, τῆς καλῆς ταύτης κυρίας παρὰ τῇ ὁποίᾳ μετὰ τοῦ πατρός της κατῴκει ἀπὸ τῆς ἀρίζεώς των εἰς Montreux, ἐφρόντισε περὶ παντὸς ὅ,τι ἀπαιτεῖ τοιαύτη λυπηρὰ στιγμή Ἠγόρασε θέσιν εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦ Clairon εἰς αὐτὸν τὸν ὡραῖον κῆπον τῶν ῥόδων, ὅπου ὁ δυστυχὴς ἀσθενὴς εἶχε κάμει τοὺς τελευταίους περιπάτους του· καὶ διέθεσε τὰς ὀλίγας οἰκονομίας της, ἵνα ἀνεγείρῃ τάφον τοῦ πατρός της. Ἡ κυρία Bouvet τὴν ἠγάπησε τόπον πολύ, ὥστε ἐπρότεινε νὰ τὴν κρατήσῃ μαζί της· ἡ Μαρία ἐδέχθη μετ' εὐγνωμοσύνης καὶ ἐβοήθει τὴν προστάτριάν της εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ οἴκου· ἀλλὰ ἤθελε νὰ εἶναι ὠφέλιμος ἄλλως πως πληρώνουσα τὴν τροφήν της, διότι ἐγνώριζεν, ὅτι ἡ κυρία Bouvet δὲν ἦτο πλουσία.

Ἡμέραν τινὰ ἐνῷ προσηύχετο εἰς τὸν τάφον τοῦ πατρός της, θέτουσα τὰ πρῶτα ἴα τῆς ἐποχῆς, ἐσκέφθη αἴφνης, ὅτι θὰ δύναται νὰ κερδίζῃ τι πωλοῦσα ἀνθοδέσμας.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἐγερθεῖσα λίαν πρωὶ μετέβη εἰς πεδιάδα τινά, καὶ εἰς στενὴν κοιλάδα ὅπου τὰ ἴα αὐξάνουσι ἐν ἀφθονίᾳ, καὶ κατὰ τὴν ὥραν καθ' ἣν ἐγείρεται ὁ κόσμος, κρατοῦσα εἰς τὸν βραχίονά της κάνιστρον, ἐπώλει ἄνθη εἰς τὰς θύρας τῶν ξενοδοχείων καὶ εἰς τοὺς περιπάτους. Ἡ πρώτη κυρία εἰς τὴν ὁποίαν προσέφερε ἄνθη, παρατηρήσασα, ὅτι ἡ μικρὰ ἦν κομψῶς ἐνδεδυμένη, ἔλαβε τὰ ἴα καὶ θωπεύσασα τὰς παρειὰς τῆς μικρᾶς εἶπε:

«Εὐχαριστῶ ὡραία μικρά μου, εἶσθε πολὺ ἀξιαγάπητος». Ἡ δευτέρα πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ Μαρία, ἵνα ἀποφύγῃ πᾶσαν πλάνην εἶπε: «Κυρία θέλετε νὰ ἀγοράσητε τὴν μικρὰν ταύτην ἀνθοδέσμην;» τὴν παρετήρησε μὲ βλέμμα ἄγριον καὶ τῇ ἀπεκρίθη.

«Ὦ! δεσποινίς, ἀφήσατε τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο εἰς τοὺς πτωχούς». Ἡ Μαρία ἠννόησεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ πωλῇ ἄνθη μετὰ κομψῆς ἐσθῆτος.

Ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ἔσπευσε νὰ ἐκλέξῃ μίαν ἐκ τῶν ἁπλουστέρων ἐσθήτων καὶ ἀφοῦ ἀφῄρεσεν ἐξ αὐτῆς πᾶν τὸ περιττὸν κατεσκεύασε μικρὰν ἐμπροσθέλλαν ἐξ ὑφάσματος ὅπερ ἡ ξενοδόχος τῇ ἔδωκεν, καὶ τοιουτοτρόπως ἐνεδύθη καθὼς τὸ ἐπάγγελμά της ἀπῄτει. Μετά τινα καιρὸν ἦτο εἰς θέσιν νὰ πληρώνῃ μικρὸν μισθὸν εἰς τὴν καλὴν κυρίαν, ἥτις τόσον γενναίως τὴν εἶχε συνδράμει.

Ἀλλὰ τὸν χειμῶνα τί κάμνεις, ἠρώτησεν ἡ Δόρα, ὅτε ἡ μικρὰ ἐτελείωσεν τὴν ἱστορίαν της· δὲν δύνασαι νὰ κερδίσῃς τίποτε;

Μάλιστα, ἀληθῶς κατὰ τὴν καλὴν ἐποχὴν φροντίζω νὰ ξηραίνω ὡραῖα ἄνθη τῶν ὀρέων μας· ὅταν δὲ ὁ χειμὼν ἔλθῃ ἐνασχολοῦμαι νὰ κολλῶ αὐτὰ εἰς χάρτας ἄλλοτε μὲν χωριστά, ἄλλοτε δὲ μαζύ· ἡ ἀγορὰ τοῦ Montreux μοῦ ἀγοράζει ὅσα δύναμαι νὰ πωλήσω, διότι αὐτὰ πωλοῦνται καλῶς εἰς τοὺς ξένους.

Ἀλλὰ δὲν θὰ δυνηθῆτε νὰ ἦσθε καθ' ὅλην σας τὴν ζωὴν ἀνθοπῶλις!

Αὐτὸ εἶναι ἀληθές, ὅταν θὰ ἦμαι μεγαλητέρα θὰ δίδω μαθήματα γαλλικῆς· ὁ πατήρ μου μὲ ἐγύμνασε καλῶς εἰς τὴν γλῶσσάν μου, καὶ νομίζω, ὅτι τὴν κατέχω καλῶς. Γνωρίζω καὶ ὀλίγον νὰ ἰχνογραφῶ, ἤρχισα δὲ καὶ τὴν ὑδατογραφίαν, ὅτε ἀπεβίωσεν ὁ πατήρ μου.

Αἱ τρεῖς νέαι Ἀμερικανίδες συγκινηθεῖσαι ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς Μαρίας ἐγένοντο ἀληθεῖς φίλαι αὐτῆς· ἑκάστη ἤρχιζε νὰ σχηματίζῃ συλλογήν, ἵνα ἔχωσι τὴν εὐκολίαν νὰ ἀγοράζωσι περισσότερα ἄνθη· ἀλλὰ ἡ Μαρία δὲν ἤθελε νὰ τὴν πληρώνουν.

Δὲν δύναμαι νὰ λαμάνω χρήματα παρὰ τῶν φίλων μου, ἔλεγεν.

Ἀλλά, ἀγαπητή μου, ὅταν θὰ δίδῃς μαθήματα γαλλικῆς, εὐθὺς αἱ μαθήτριαί σου θὰ ἦναι φίλαι σου, ὥστε ἀναγκαστικῶς πρέπει νὰ σὲ πληρόνουν.

Αὐτὸ εἶναι ἄλλο πρᾶγμα, ἀπεκρίθη γελῶσα ἡ Μαρία.

Τέλος ἔκαμον συμβιβασμόν τινα· ἡ Μαρία ἔδιδε τὰ ἄνθη καὶ ὡς ἀνταλλαγὴν αἱ τρεῖς νεάνιδες, αἵτινες ἦσαν πλέον ἡλικιωμέναι αὐτῆς καὶ πλέον ἀνεπτυγμέναι εἰς τὰ γράμματα καθὼς σπανίως εὑρίσκει τις Ἀμερικανίδα, τῇ ἐδίδασκον τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν. Δι' αὐτῆς τῆς ἐνασχολήσεως, οἱ μῆνες παρῆλθον πολὺ καλῶς.

Πολλὰ δάκρυα ἔρρευσαν, ὅταν ἡ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἐσήμανεν· αἱ δεσποινίδες Harisson ἤθελον νὰ παραλάβωσι τὴν Μαρίαν εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἀλλ' αὕτη δὲν ἔστεργε νὰ ἀφήσῃ τὴν κυρίαν Bouvet, οὔτε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν τάφον τοῦ πατρός της.

Ἐξ ἔτη παρῆλθον, ἡ μικρὰ ἀνθοπῶλις εἶναι σήμερον ἡ δεσποινὶς Flavigny διδάσκαλος τῆς γαλλικῆς, ἡ ὁποία ἔχει ὅσας μαθητρίας θέλει καὶ ἥτις κερδίζει πολλὰ χρήματα. Πλέκει ἀκόμη ἀνθοδέσμας μόνον καὶ μόνον, ἵνα στολίζῃ τὸν τάφον τοῦ πατρός της, καὶ τὴν τράπεζαν τῆς ἐργασίας τῆς κ. Bouvet, ἣν φιλάσθενον καὶ ὀλίγον παράλυτον δι' ἰδιαιτέρας ἀγάπης πε-

ριποιεῖται· διατηρεῖ μεγάλην ἀλληλογραφίαν μετὰ τῶν ἐξ Ἀμερικῆς φίλων της, πρὸ πάντων μετὰ τῆς Δόρας, ἥτις εἶναι ἀνύπανδρος ἀκόμη· ἡ Δόρα τῇ ὁμιλεῖ πολὺ περὶ τοῦ ἀδελφοῦ της Γουλιέλμου· τῇ λέγει ὅτι αὐτὸς τρέφει συμπάθειαν πρὸς τὴν γενναίαν μικρὰν Γαλλίδα, ἥτις ἔδειξε μέγα θάρρος εἰς τόσον δεινὰς περιστάσεις,

Ἡ Μαρία δὲν θέλει οὔτε τὴν προστάτριάν της, οὔτε τὸν τάφον τοῦ πατρός της νὰ ἐγκαταλείψῃ· ἀλλὰ πιθανὸν ὁ Γουλιέλμος νὰ ἀποκατασταθῇ εἰς Montreux· θὰ τὸ μάθωμεν ἐγκαίρως, διότι ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ ἀνήγγειλαν εἰς τὴν Μαρίαν τὴν ἐπίσκεψίν των κατὰ τὸν προσεχῆ μῆνα.

Γενεύη

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) **Μαρία Η. Κωστοπούλου**

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΔΟΣ

ΜΖ΄.

Καὶ ὁ καιρὸς αὐτὸς φαίνεται ὅτι συνώμωσεν ἵνα ἐπαυξήσῃ τὴν λύπην μου κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην εἰς τὴν Λευκὴν πόλιν ἐπίσκεψίν μου.

Οὐδέποτε καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐν Ἀμερικῇ διαμονῆς μας, τὸ κλῖμα ὑπῆρξε γλυκύτερον, ὁ καιρὸς ὡραιότερος τῆς ἡμέρας ταύτης. Ὁ οὐρανὸς ἐκαλύπτετο ἀπὸ χρυσὸν ἀναλελυμένον, χρυσὸν εἰς κύματα ἀκανόνιστα, εἰς ῥεύματα ἰδιότροπα, χρυσὸν εἰς χειμάρρους καὶ καταρράκτας. Πρὸς τὴν ἀνατολὴν βουνὰ ὅλα ἐκ σαπφείρου εἰς κλιμακωτὴν τοῦ κυανοῦ ἐξέλιξιν. Πρὸς τὴν δύσιν ἀμέθυστοι καὶ ῥουβίνια καὶ κοράλλια ἐν ἀναλύσει καὶ συζεύξει γραφικωτάτῃ.

Ἓν μόνον λευκὸν νέφος εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν χρυσοκύανον ἔκτασιν. Ἓν νέφος αἰθέριον διασχίζον μὲ τὰς φανταστικὰς γραμμάς του, αἵτινες τὸ προσομοιάζουν πρὸς κύκνον, ὅλην ἐκείνην τὴν ἐναέριον χρυσῆν στέγην.

Τὸ μέγαρον τοῦ ἠλεκτρισμοῦ περιήλθομεν ταχέως. Αἱ ὧραι μας ἦσαν ἠριθμημέναι. Καὶ εἴχομεν τόσα νὰ ἴδωμεν ἀκόμη. Δι' οἰκονομίαν χρόνου καὶ ἵνα ἀπολαύσωμεν ὀλίγον τὰ κάλλη τῆς ὡραίας ἐκείνης φύσεως ἐπέβημεν λέμβου, ἥτις μᾶς μετέφερεν εἰς τὸ μέγα καὶ γραφικώτατον περίπτερον τῆς ὑλοτομίας, τοῦ μεγάλου τούτου πλούτου τοῦ Νέου Κόσμου.

Ἡ παράδοξος καὶ ἰδιόρρυθμος ἀρχιτεκτονική του ἐμποιεῖ μακρόθεν ἐντύπωσιν. Κολοσιαῖοι κορμοὶ δένδρων ἀκατέργαστοι, ὕψους ὀκτὼ ἕως δέκα μέτρων τοποθετημένοι ἀνὰ τρεῖς ἀποτελοῦσι τὸ περιστήλιόν του. Τὰ τοιχώματά του εἶναι ἐκ σανίδων ἄχρωματίστων παντὸς εἴδους ξύλου, εὑρισκομένου εἰς τὰ ἀπέραντα δάση τῆς Ἀμερικῆς. Ἐκ τῆς κανονικῆς καὶ συμμετρικῆς διατάξεως αὐτῶν ἀποτελεῖται μωσαϊκὸν ἰδιόρρυθμον καὶ πλούσιον εἰς χρώματα. Ἡ ἐν αὐτῷ ἔκθεσις εἶναι τι ἀσύνηθες δι' ἡμᾶς, ὧν αἱ περὶ ὑλοτομίας γνώσεις περιορίζονται μόνον εἰς τὰ καυσόξυλα καὶ αἱ περὶ ἐκμεταλλεύσεως τῶν δασῶν ἰδέαι εἰς τὰς πυρκαϊάς, αἵτινες ὡς λεγεώνες κολάσεως ἀποψιλοῦν τὴν χώραν μας.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἡ ὑλοτομία εἶναι μέγιστος παράγων τοῦ ἐμπορίου, τῆς ζωῆς, τοῦ πλούτου. Τὰ ἀπέραντα ἐκεῖ πάρθενα δάση, τὰ ἀτελεύτητα, τὰ ἀποτελοῦντα κόσμον ὅλον ἄγνωστον ἐν κόσμῳ γνωστῷ, τὰ κρυσφέγγητα τῶν ἀγρίων, τὰ μετὰ ἐκμετάλλευσιν τόσων αἰώνων ἀνεκμετάλλευτα ἔτη, ἐκθέτουν ἐδῶ ἐν πυκνῇ παρατάξει τὰ διάφορα τῆς ξυλείας των εἴδη, ἀπὸ τοῦ κορμοῦ, τῶν ἀπεξηραμένων καρπῶν, τῶν διαφόρων ῥιζῶν φλοιῶν καὶ φυλλωμάτων, καὶ ρητινοειδῶν οὐσιῶν, μέχρι τῶν ξυλίνων ἀπολιθώσεσεων, αἵτινες ἀποτελοῦν ἓν τῶν παραδοξοτέρων φαινομένων τοῦ φυτικοῦ βασιλείου.

Κορμοὶ δένδρων, τοὺς ὁποίους μόλις δύνανται νὰ περιβάλλωσιν οἱ βραχίονες δύο ἀνθρώπων ὕψους ἡμίσεως ἢ καὶ ἑνὸς μέτρου, ἀποκρυσταλλωμένοι εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ ὁμοιάζουν πρὸς μάρμαρον φέρον τὸν χρωματισμὸν καὶ τὰς διακλαδώσεις τῶν ἰνῶν καὶ φλεβῶν τοῦ ξύλου, ἐκτίθενται ἐδῶ πολυπληθεῖς καὶ παντὸς μεγέθους. Ἐξ αὐτῶν ὑπάρχει ἐκτεθειμένη ὁλόκληρος ἐπίπλωσις αἰθούσης, ἐπίπλωσις παράδοξος, ἰδιόρρυθμος, ἧς ἡ ἀξία ἀνέρχεται εἰς ἑκατοντάδας χιλιάδας δολαρίων καὶ ἥτις μόνον εἰς μουσεῖον δύναται νὰ καταλάβῃ τὴν πρέπουσαν θέσιν της.

Ἀλλ' εἰς τὸν φυσικὸν τοῦτον τῆς Ἀμερικῆς πλοῦτον ἡ τέχνη προσθέτει ἀτίμητον ἀξίαν. Ἡ ξυλογλυπτικὴ ἐν τῇ τελειότητι αὐτῆς ἐκθέτει ἐδῶ ἀριστουργήματα καλλιτεχνικὰ τῶν διαπρεπεστέρων ξυλογλυπτῶν τοῦ κόσμου, ἐνῷ ἡ ξυλογραφία παραδίδει εἰς τὴν ἀθανασίαν τὰς πρωτομὰς τῶν διασημοτέρων ἀνδρῶν, οἵτινες πρῶτοι ἀπετόλμησαν τὴν εἰς τὰ ἐνδότερα τῶν ἀπεράντων δασῶν ἀναζήτησιν τῶν σπανίων καὶ πολυτίμων ξύλων τοῦ Νέου Κόσμου.

Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ὀλίγον ἔχομεν καιρὸν νὰ διαθέσωμεν. Ἐν σπουδῇ ἀντιπαρερχόμεθα πρὸ ἑκθεμάτων ὡραίων, τὰ ἵποῖα ὁ ὀφθαλμὸς μόλις προφθάνει νὰ θωπεύσῃ, ἀλλ' ὄχι καὶ ἡ μνήμη νὰ ὑποτυπώσῃ διὰ τῆς στιγμιοτύπου μηχανῆς της. Πρὸ τοῦ περιπτέρου ἐκτίθεται ἐν μέσῃ ὁδῷ ἐκτάδην κείμενος κορμὸς δένδρου μήκους τεσσαράκοντα δύο μέτρων. Ἐπειδὴ τὸ περίπτερον δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν περιλάβῃ ἐκτίθεται ἐκτὸς αὐτοῦ ἐν ὑπαίθρῳ, σημειουμένης ἐπ' αὐτοῦ καὶ τῆς πρεσβυτικῆς ἡλικίας του. Περὶ αὐτὸν συνωστίζεται πλῆθος περιέργων, ἐξετάζον μετὰ προσοχῆς ὅλον τὸ γιγάντειον αὐτὸ μῆκος τοῦ σώματος, καὶ μετὰ δυσκολίας πιστεῦον τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς του. Εἶναι εὐθύς, ἰσοϋψής, χωρὶς κυρτώματα, χωρὶς οὐσιώδεις παραφυάδας Τὸν φανταζόμεθα ὄρθιον, εὐθυτενῆ, οὐρανομήκη, στολισμένον μὲ χλοερὸν φύλλωμα καὶ καταλαμβανόμεθα ὑπὸ ἰλίγγου. Εἶναι ἄρα τέρας τοῦ φυτικοῦ κόσμου, συγκεντρῶσαν ἐν ἑαυτῷ τὴν δύναμιν—τίς εἶδεν—πόσων ἄλλων νάνων πλησίον του ἀναπτυχθέντων, οἰκειοποιηθὲν τοὺς χυμοὺς καὶ ζωϊκὰς ἰκμάδας αὐτῶν, ἢ ἀληθῶς φέρει ἐπὶ τῶν σκληρῶν νώτων του αἰώνων ὅλων ἡλικίαν; Παρηκολούθησεν, ἴσως, ἀπαθὲς αὐτὸ καὶ ἄλαλος μάρτυς, τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ἀπὸ τῆς ἀρχεγόνου καὶ ἀγρίας αὐτοῦ καταστάσεως μέχρι τῆς σημερινῆς τελειοποιήσεώς του, καὶ παρέστη εἰς τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τῶν λευκῶν ὁπαδῶν τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου ἀνὰ τὰς ὑπὸ τὰς ὑπὸ ἀγρίων μόνον συνοικουμένας τότε ἐκτάσεις τῆς Ἀμερικῆς. Παρέστη, ἴσως, εἰς τὴν βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐπιτευχθεῖσαν ἐξαφάνισιν τῶν ἀρχεγόνων ἐκείνων ῥυλῶν καὶ ἐδέχθη ἀντ' ἐκείνων ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων σαρκῶν του βολὰς πυρίνας,

ὡς φαίνεται ἐκ τῶν σωζομένων ἐπὶ τοῦ κορμοῦ του σημείων.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ὁ ἄνθρωπος ἐξίσταται πρὸ τοῦ γίγαντος τούτου καὶ αἰσθάνεται τὴν μικρότητά του, ἀπέναντι τῆς οὕτω ἐκδηλουμένης μυστηριώδους παντοδυναμίας τῆς φύσεως!

ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΚΥΡΙΩΝ ΕΝ ΧΙΩ

Ἐπείνασα καὶ ἐθρέψατέ με, ἐδείψασα καὶ ἐποτίσατέ με, γυμνὸς ἤμην καὶ περιεβάλετέ με (Ἰησοῦ)

Τὰ θεῖα ταῦτα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ παραγγέλματα ἔχοντες ὑπ' ὄψιν οἱ εἰς τὰ κοινὰ τῆς πόλεως ἀσχολούμενοι συνέστησαν πρὸ πολλοῦ Φιλανθρωπικὸν Κατάστημα τοῦ ὁποίου σκοπὸς εἶναι ἡ διανομὴ χρηματικῶν ποσῶν εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς πόλεως, καὶ εἰς τοὺς ἀνὰ τὰς ὁδοὺς περιφερομένους ἐπαίτας. Οὕτω σώζουν ἀρ' ἑνὸς τοὺς ἐκ διαφόρων ἀτυχιῶν περιελθόντας εἰς τὴν λυπηρὰν ταύτην κατάστασιν, καὶ κινδυνεύοντας ν' ἀποθάνωσιν ἐκ τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχους κατὰ τὸν χειμῶνα, ἀπαλλάσσουν δ' ἀρ' ἑτέρου τοὺς πολίτας ἐκ τῆς καθ' ἑκάστην καὶ κυρίως τῆς ἀνὰ πᾶν Σάββατον ἐνοχλήσεως τῆς ἐπαιτείας.

Τὸ κατάστημα τοῦτο συνετηρεῖτο ἐκ διαφόρων ἑκουσίων συνεισφορῶν καὶ κληροδοτημάτων τῶν ἀπανταχοῦ τῆς ὑφηλίου φιλανθρώπων Χίων, των πρωταγωνιστούντων ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν, ὅτε δυσμενεῖς τῶν ἐργασιῶν περιστάσεις ἠνάγκασαν τοὺς συνεισφέροντας νὰ παύσωσιν, ἢ νὰ ἐλαττώσωσι τὰς δωρεάς, ἐνῷ ηὐξήθη ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐχόντων ἀνάγκην βοηθείας. Τούτου ἕνεκεν τὸ σωματεῖον εὑρέθη εἰς τὴν λυπηρὰν ἀνάγκην νὰ ἀναστείλῃ ἐπί τινα καιρὸν τὰς βοηθείας ἐλλείψει χρημάτων. Ἀλλὰ τὴν κατάστασιν ταύτην, δὲν ἠδύναντο νὰ ἀφίσουν νὰ διέλθῃ ἀπαρατήρητος καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος εὐγενεῖς τινες καρδίαι. Οὕτω τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς Κυρίας Πηνελόπης Φωτιάδου καὶ τῇ εὐγενεῖ συνεργασίᾳ τῶν δεσποινίδων Ἀμίρου, Στάμπα, Καλομάτη, Μηλιάδου, τῆς Κυρίας Μουτσάτσου καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, ἐδόθη τὴν ἑσπέραν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς εἰς τὴν μεγάλην τοῦ γυμνασίου αἴθουσαν μουσικὴ συναυλία ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς πόλεως.

Τῇ ἀληθείᾳ πάντες μετ' εὐχαριστήσεως ἐδέχοντο τὰ εἰσιτήρια, πολὺ δὲ πλείονα τῶν ὅσων εἶχον ἀνάγκην ἐλάμβανον. Οὕτω πολὺ πρὸ τῆς ὡρισμένης ὥρας κατελήφθησαν τὰ καθίσματα, ὑπερπληρώθη δὲ ἐκ τοῦ ὡραίου κυρίως φύλου ἡ αἴθουσα, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἀπὸ τῆς παρκμονῆς εἶχε κατασκευασθῆ ἐκ τοῦ προχείρου μικρὰ ἐξέδρα ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχον τοποθετηθῆ δύο κλειδοκύμβαλα τῆς κ. Φωτιάδου. Ἔναρξις ἐγένετο διὰ τῆς ὡραίας μελέτης περὶ τῆς σχέσεως τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς μουσικῆς μετὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς, καὶ τῆς ἐπιδράσεως αὐτῆς ἐπὶ τῆς μορφώσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ παρὰ τοῦ κ. Σταματίου Κωνσταντινίδου ἰατροῦ. Μετὰ ταῦτα ἐξετελέσθησαν ὡραῖα καὶ ἐκλεκτὰ μουσικὰ τεμάχια ἐπὶ τῶν κλειδοκυμβάλων καὶ τοῦ μανδολίνου παρὰ τῆς κ. Φωτιάδου καὶ τῆς δεσποινίδος Ἰουλίας Στάμπα καὶ Μηλιάδου. Ἔψαλαν δὲ αἱ δεσποινίδες Ἀμίρου καὶ Καλομάτη συνοδευόμεναι παρὰ τῆς κυρίας Φωτιάδου διὰ τοῦ μανδολίνου. Ἑκάστην τῶν ἀοιδῶν διεδέχοντο ἀλλεπάλληλα καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ὡραίας ἑσπερίδος ὁ κ. Ἀναγνωστόπουλος ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς ἐξέδρας καὶ ηὐχαρίστησεν ἐκ μέρους τῆς ἐπιτροπῆς τάς τε ἀναλαβούσας τὴν ἐκτέλεσιν τῆς συναυλίας καὶ τοὺς προσελθόντας ὡς συντελέσαντας εἰς τὸν ἀνακούρισιν τῶν πρὸ πολλοῦ κατατρυχομένων ὑπὸ τῆς δυστυχίας.

Εὔχομαι, ὅπως τὸ παράδειγμα τοῦτο μιμηθῶσιν καὶ ἄλλαι εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν διατελοῦσαι κοινότητες

Ἐν Χίῳ **Βεργινία Α. Βεγάκη**

ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΕΣΠΕΡΙΣ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΔΩΝ

Χωρὶς θόρυβον, χωρὶς γενναίας δωρεάς, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην παρὰ τοῦ δήμου ἢ τῆς Κυβερνήσεως παροχήν, λειτουργεῖ ἀπὸ διετίας ἐν τῇ πόλει μας τὸ Ἄσυλον τῶν Ἐργατίδων καὶ ὑπηρετριῶν.

Αἱ πύλαι του ὑπῆρξαν ἀνοικταὶ πρὸς πᾶσαν ἀπροστάτευτον κόρην, πρὸς πᾶσαν δυστυχῆ ποριζομένην τὸν ἄρτον της ἐκ τῆς

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Ἡ βασίλισσα τοῦ χρυσοῦ ἦτο ὀρθὰ ἔμπροσθέν του, παρατηροῦσα αὐτὸν μὲ τοὺς γλυκεῖς καὶ ὡραίους ὀφθαλμούς της, τοὺς ἐπὶ τοσοῦτον πεπληρωμένους βαθείας καὶ μεγάλης στοργῆς, ὥστε ὁ δυστυχὴς νέος, μὴ ἀντέχων πλέον καὶ μὴ δυνάμενος νὰ κρατηθῇ, τὴν ἐνηγκαλίσθη, καὶ ἀχουμβῶν τὴν κεφαλήν του ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς ἀτυχοῦς γυναικός.

— Ὦ! μητέρα, ἐψιθύρισεν, εἰς μεγάλην ὑπείκων ἀνάγκην διαχύσεως· ἂν ἐγνώριζες πόσον δυστυχὴς εἶμαι!... Ἡ σύζυγός μου, ἐκείνη ἦν λατρεύω, ὁ μόνος ἔρως τῆς ζωῆς μου... θ' ἀποθάνῃ ἴσως μακρὰν ἀπὸ ἐμέ!

Ἐκείνη δὲν τῷ ἀπεκρίθη, ἀλλ' οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοί της, ἐξέφραζον ἤδη μείζονα ἔτι ἀγαθότητα καὶ στοργήν, ἐν ᾧ παγέα δάκρυα κατέκλυζον τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν της, καὶ οἱ δάκτυλοί της ἐθώπευον μαλακῶς τὴν κόμην τοῦ Ἀνδρέου, ὡς νὰ ἦτο οὗτος πρά ματι υἱός της.

Καὶ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὁ μηχανικός, καθήμενος ἐπὶ ἀνακλίντρου ἐξ ἰνδικοῦ καλάμου, ἤρχισε νὰ διηγῆται εἰς τὴν σύντροφόν του τὸν σφοδρὸν ἔρωτα, ὃν ἔτρεφε πρὸς τὴν Τερέζαν· τὴν παρελθοῦσαν πενίαν του, τὴν ἀπελπισίαν του, τὰς λύπας τοῦ ἀποχωρισμοῦ, τὴν γενναιότητα μεθ' ἧς εἰργάζετο διὰ νὰ ἀξιωθῇ νὰ καταστήσῃ τὴν ὕπαρξιν τῆς συζύγου του λαμπράν, καὶ τὴν ζωήν της εὐτυχῆ.

Ἡ ἀτυχὴς γυνὴ ἠννόει ἄρά γε πάντα ταῦτα; Ὁ Ἀνδρέας δὲν τὸ ἐγνώριζεν ἀκριβῶς, διότι δὲν τῷ ἀπεκρίνετο ἐκείνη, ἢ διὰ τῶν δακρύων της, καὶ διὰ τῆς ἐκφράσεως τῶν ὡραίων ὀφθαλμῶν της, ἐν οἷς ἀνεγίνωσκέ τις τὴν ἄκραν εὐθυτητα τοῦ χαρακτῆρός της. Ἀλλὰ δὲν ἦτο τάχα δυνατὸν νὰ μὴ προσθάσῃ ἡ Τερέζα τὸ ταχυδρομεῖον; Πρὸς δὲ, ἐνδεχόμενον ἦτο ὁ κύριος Κλάρσων, ἀφοῦ τῇ ἀνήγγειλεν ὡς προσεχῆ τὴν ἀποστολὴν τῶν χρημάτων, νὰ ἐδράδυνε νὰ κάμῃ τὴν τοιαύτην ἀποστολήν· ἡ δὲ νεαρὰ γυνὴ ἀναμείνασα ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν παραλαβὴν τῶν χρημάτων, καὶ ἀναβάλλουσα νὰ τῷ γράψῃ, μέχρις οὗ τὰ λάβῃ, θὰ κατήντησε νὰ μὴ προσθάσῃ τὸ ταχυδρομεῖον.

Πλέον εὔπιστος, ἡσυχώτερος ὁπωσοῦν ἤδη, ὑπὸ τὴν νέαν τροπὴν τῶν ἰδεῶν του, ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ ἀναγνώσῃ ἐκ νέου τὴν τελευταίαν ἐπιστολὴν τῆς Τερέζας. Καὶ, ἐπειδὴ δὲν παρηνώχλει αὐτὸν ἡ παρουσία τῆς βασιλίσσης τοῦ χρυσοῦ, ἐξήγαγε τὸ χαρτοφυλάκιόν του ἐκ τοῦ θυλακίου του καὶ τὸ ἤνοιξεν. Πάραυτα μικρὸν τετράγωνον χαρτόνιον, διωλίσθησεν ἀπὸ μίαν τῶν μεταξίνων θηκῶν αὐτοῦ καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς. Ἦτο τοῦτο μία ἐκ τῶν φωτογραφιῶν τῆς Τερέζας, ἡ παριστῶσα αὐτὴν ἐν τῇ παιδικῇ αὐτῆς ἡλικίᾳ

Ὁ Ἀνδρέας ἔκυψε διὰ νὰ τὴν λάβῃ ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἡ βασίλισσα τοῦ χρυσοῦ εἶχε προλάβει αὐτόν, καὶ ἐκράτει ἤδη τὴν φωτογραφίαν ἐντὸς τῶν δακτύλων της.

Ἠτοιμάζετο αὕτη νὰ τὴν δώσῃ τοῦ Ἀνδρέα, ἀλλὰ τὰ ὄμματά της ἔπεσαν τυχαίως ἐπ' αὐτῆς. Τότε, διὰ μιᾶς, τὰ χαρακτηριστικά της ἠλλοιώθησαν, τὸ πρόσωπόν της κατέστη ὅμοιον πρὸς πρόσωπον νεκροῦ, καὶ ἐκβαλοῦσα μεγάλην κραυγὴν ἡ βασίλισσα τοῦ χρυσοῦ, ἐκάλυψε τὴν φωτογραφίαν διὰ φιλημάτων καὶ δακρύων. Καὶ ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἥτις οὐδέποτε εἶχεν ὀμιλήσει, ἀφ' ὅτου ἐψιθύρισε τὴν μίαν καὶ μόνην ἐκείνην λέξιν, εἰς τὸ προσκεφάλαιον τοῦ βαρέως ἀσθενοῦντος Ἀνδρέου, ἀνεφώνησεν· — Ὦ Τερέζα, Τερέζα!... ἡ Τερέζα μου εἶναι, ἡ κόρη μου!...

Ὁ Ἀνδρέας ἠγέρθη πελιδνότερος, πλέον ἠλλοιωμένος ἐκείνης... — Ἡ Τερέζα, εἶπε, ἡ σύζυγός μου, σήμερον μαρκησία Δανζελύ, ἄλλοτε Τερέζα δὲ Ροσεδέλ, ἡ Τερέζα εἶναι θυγάτηρ σας;

Ἀλλ' ἡ ἀτυχὴς γυνὴ οὐδ' ἐσκέπτετο νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸν μηχανικὸν. Διὰ φωνῆς διαυγοῦς, θαυμασίως ἠχηρᾶς, ἂν καὶ πνιγομένης ὑπὸ δακρύων, γνησίας δὲ γαλλικῆς προφορᾶς ἰδίως, ἐπανελάμβανεν ὀλοέν! — Ὦ! Τερέζα μου, Τερέζα μου λατρευτή. Ἀ! Φράγκα μου, καὶ σύ, ἄ! μικρά μου Φράγκα, χρυσῆ μου κόρη, ποῦ εἶσθε; θὰ σᾶς ἐπανίδω ποτέ; Ἀλλ' ὡς εἰ ὁ κλονισμὸς ὃν ὑπέστη κατόπιν τῆς ἐπανόδου τῆς μνήμης τῆς νὰ ἦτο ἀνώτερος τῶν σωματικῶν δυνάμεων τῆς ἀτυχοῦς γυναικός, ἔκλινεν αὕτη τὴν κεφαλήν της τὴν περιδεδλημένην ὡσεὶ διὰ λευκῆς στεφάνης, καὶ θὰ ἔπιπτε χαμαί, ἐὰν ὁ Ἀνδρέας δὲν ἐπρολάμβανε νὰ τὴν δεχθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Τὴν ἐξήπλωσεν ἐπὶ μακρᾶς ἕδρας τοποθετημένης εἰς μίαν γωνίαν τῆς σκιάδος,

ἐργασίας της, καὶ αἰσθανομένην τὴν ἀνάγκην τῆς ἠθικῆς ἐνισχύσεως καὶ προστασίας, ἣν μόνη ἡ οἰκογένεια παρέχει.

Ἡ μέριμνα ἰδίως τῶν κυριῶν τοῦ Ἀσύλου περιεστράφη εἰς τὴν ὑγιᾶ συντήρησιν τοῦ σώματος τῶν ἐν αὐτῷ διαιτωμένων καὶ εἰς τὴν κατὰ τὸ ἑνὸν μόρφωσιν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ ἤθους αὐτῶν. Πάντες οἱ κίνδυνοι, εἰς οὓς ἡ νεότης τῆς ἐν τοῖς ἐργοστασίοις ἐργαζομένης κόρης ἐκτίθεται προλαμβάνονται δι' αὐστηρᾶς ἐπαγρυπνήσεως τῶν τε μελῶν τοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Διευθύνσεως.

Ἀλλὰ τὸ Ἄσυλον δὲν ἔχει κεφάλαια, οἱ δὲ πόροι του συγκείμενοι ἐκ συνδρομῶν τῶν τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων αὐτοῦ μελῶν εἶναι ἐλάχιστοι καὶ ἀσήμαντοι. Μεθ' ὅλην δὲ τὴν οἰκονομικώτατα ἐνεργουμένην διατήρησιν αὐτοῦ, τὰ ἔξοδα ὑπερβαίνουσι πάντοτε τὰ ἔσοδα, καὶ ἡ τακτικὴ λειτουργία μετὰ μεγίστης δυσκολίας κατορθοῦται.

Τὸ συμβούλιον τοῦ Ἀσύλου ἐπεκαλέσθη διὰ τοῦτο τὴν συνδρομὴν τοῦ καλοῦ καὶ προοδευτικοῦ τῆς πόλεώς μας θιάσου «Πρόοδος», τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀρίστου ἠθοποιοῦ κ. Κοτοπούλη διευθυνομένου. Οὗτος μετὰ πολλῆς προθυμίας καὶ αὐταπαρνήσεως προσηνέχθη νὰ δώσῃ εὐεργετικὴν ὑπὲρ τοῦ ἀσύλου ἑσπερίδα τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευήν, καθ' ἣν ἐδιδάχθη ἡ τόσον δημοτικὴ καταστᾶσα σατιρικὴ Ἀθηναϊκὴ Ἐπιθεώρησις τοῦ κ. Μ. Λάμπρου Λίγο ἀπ' ὅλα.

Τὸ Συμβούλιον τῶν Κυριῶν συγκεκινημένον ἐπὶ τῇ εὐγενεῖ αὐταπαρνήσει τοῦ θιάσου καὶ πάντων τῶν συντελεσάντων εἰς τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβασιν τῆς ἑσπερίδος ταύτης ἐκφράζει καὶ δημοσίᾳ πρὸς αὐτοὺς τὰς εὐχαριστίας του καὶ τὴν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην τῶν εὐεργετηθεισῶν ἀπόρων ἐργατίδων.

ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΦΥΤΙΚΩΝ ΟΥΣΙΩΝ ΔΙΑ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Τὰ διάφορα λαχανικὰ καὶ οἱ καρποί, οὓς θέλει νὰ διατηρήσῃ τις διὰ τὸν χειμῶνα, ἀνάγκη νὰ συλλέγωνται τὰς πρωϊνὰς ὥρας καὶ νὰ παρασκευάζωνται ἀμέσως. Ἐν γένει ὅλα τὰ φρέσκα ὄσπρια καὶ χορταρικὰ βράζονται ὀλίγον πρὶν ἢ τεθῶσιν εἰς τὰς πρὸς διατήρησιν αὐτῶν προωριαμένας φιάλας.

Πιζέλια. Τὰ βράζετε εἰς ἁλατισμένων ὕδωρ, τὸ ὁποῖον νὰ τὰ σκεπάζῃ καὶ εἰς δυνατὴν φωτιαν. Τὰ ἀφήνετε νὰ κρυώσουν τὰ θέτετε εἰς φιάλας, τὰ σφραγίζετε καὶ τοὺς δίδετε ἀκόμη μίαν βράσιν εἰς ζέον ὕδωρ μὲ ὁλόκληρον τὴν φιάλην (bain-marie). Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον γίνονται καὶ τὰ φρέσκα κουκιά, καθαρισμένα βεβαίως.

Φασόλια. Τὰ καθαρίζετε καὶ τὰ βάλετε εἰς μεγάλην λεκάνην καὶ χύνετε ἐπ' αὐτῶν ζεματιστὸν ὕδωρ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου τὰ ἀφήνετε ὀλίγην ὥραν. Τὰ ἀποσταλάζετε μετὰ ταῦτα καὶ τὰ ρίπτετε εἰς βράζον ὕδωρ μὲ ἀνάλογον ἅλας καὶ τὰ ἀφήνετε νὰ βράσουν σχεδὸν καθ' ὁλοκληρίαν. Τότε τὰ ἀποσταλάζετε, θέτετε ὀλίγον βούτυρον, τὰ ἀνακατεύετε, τὰ ἀφίνετε νὰ κρυώσουν καὶ τὰ θέτετε μὲ τὸν χυμόν των εἰς φιάλας, ἃς σφραγίζετε.

Τομάτες. Κόψατε τομάτες εἰς φέταις καὶ ρίψατέ τας εἰς πλατυστόμους φιάλας. Σφραγίσατέ τας ἑρμητικῶς καὶ βάλατέ τας εἰς μεγάλην χύτραν, ἐν ᾗ βράζει ὕδωρ ἐπὶ πέντε λεπτά.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Τὰ νεοχρωματισμένα δωμάτια χάνουν τὴν ὀσμὴν τῶν βαφῶν, ἐὰν ἐντὸς μεγάλου δοχείου ὕδατος ῥίψητε μίαν δέσμην ξηροῦ χόρτου ἢ ἀχύρων καὶ τὸ ἀφήσετε ἐπὶ μίαν ἡμέραν ὅλην εἰς τὸ δωμάτιον.

Ἀφαιρεῖτε τὰς εἰς μελάνης ἢ σκωρίας κηλίδας ἐὰν ἀναμίξητε πέντε δρ. στύψιν εἰς κόνιν μὲ δέκα δρ. τρυγικὸν ἅλας.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὡς ἔχομεν μέλι ἀρωματικὸν τοῦ Ὑμηττοῦ ἔχομεν καὶ γάλα ἁγνὸν καὶ μυροβόλον, γάλα ἐγχωρίων προβάτων, τρεφομένων ἀνὰ τὸς ποιητικὰς ῥάχεις τοῦ Ὑμηττοῦ μὲ τὸ ἁγνὸν χορταράκι καὶ τὸ μοσχοβολοῦν θυμάρι τῆς ἐποχῆς.

Τὰ πρώϊμα ἀρνάκια ἀνήκοντα εἰς τὸ ποίμνιον τοῦ κ. Βούλγαρη, μοιράζονται τὸ γάλα των μὲ τοὺς πολυπληθεῖς πελάτας τοῦ κ. Γ. Β. Βούλγαρη εἰς τὸ γαλακτοπωλεῖον αὐτοῦ, τὸ κείμενον παρὰ τὰ Χαυτεῖα, κάτωθεν τοῦ ξενοδοχείου ἡ Βοιωτία.

Ὁ αὐτὸς κάτοχος αἰγῶν καὶ ἀγελάδων διαιτωμένων ἐπίσης εἰς τὸν Ὑμηττὸν καὶ τὴν Πεντέλην προσφέρει καὶ ἀγελαδινὸν γάλα γλυκύτατον εἰς τιμὰς μετριωτάτας. Εἰς τὸ γαλακτοπωλεῖον τοῦτο εὑρίσκει τις καὶ μπουγάτσαν καὶ λουκουμάδες νοστιμωτάτους, κατασκευαζομένους ἐκ τεχνίτου, προερχομένου ἐκ Κ/πόλεως.

Ἐξ ἰδίας πείρας κρίνουσαι τὸ θαυμάσιον γάλα τοῦ κ. Βούλγαρη, τὸ συνιστῶμεν εἰς τὰς πολυπληθεῖς ἀναγνωστρίας μας.

καὶ προσεπάθησε νὰ τὴν κάμῃ νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς λιποθυμίας, ἥτις τὴν εἶχε καταλάβει. Ἀλλ' ἡ λιποθυμία της ἦτο βαθεῖα καὶ παρετείνετο μεθ' ὅλας τὰς περιποιήσεις, ἃς τῇ ἐπεδαψίλευσεν ὁ Ἀνδρέας.

Ἐκάλεσε τότε ἕνα τῶν ἐκεῖ πλησίον ἐργαζομένων μηχανικῶν, ὁ ὁποῖος εἶχε γνώσεις τῆς ἰατρικῆς, καὶ ἐξήτασε τὴν Ναδίναν.

— Ὁ ὕπνος αὐτὸς εἶνε ὅτι πλέον εὐχάριστον ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ, εἰς τὴν ἐνεστῶσαν κατάστασιν τῆς ἀσθενοῦς, εἶπεν οὗτος, ὅτε τοῦ διηγήθησαν, ἐξαιρέσει μερικῶν λεπτομερειῶν, ὅ,τι εἶχε συμβῇ εἰς τὴν ἀτυχῆ γυναῖκα·

Ἀλλ' ὅσον περισσότερον διαρκέσῃ τὸ ληθαργικὸν τοῦτο σύμπτωμα, τόσῳ περισσότερον ὁ ἐγκέφαλος θὰ ἀναπαυθῇ ἀπὸ τὸν σφοδρὸν κλονισμόν, ὃν ἐδοκίμασε, καὶ τόσῳ περισσότερον, συνεπῶς, κατὰ τὴν ἀφύπνισιν, θὰ ἔχῃ δυνάμεις διὰ νὰ ὑποστῇ τὰς νέας συγκινήσεις, ἃς ἡ μνήμη καὶ ἡ ἐνθύμησις θὰ προξενήσουν εἰς τὴν ἀτυχῆ αὐτήν. Τὴν ἐπαύριον, διαρκούσης ἔτι τῆς ἡμέρας, ἡ Ναδίνα ἠμιήνοιξε τὰ βλέφαρά της. Ὁ Ἀνδρέας ἱστάμενος ὀλίγον ὀπίσω τῆς κλίνης της, δὲν ἔχανε οὐδὲ ἓν τῶν κινημάτων της.

Ἤρχισεν ἐκείνη νὰ ὑπεγείρεται, καὶ στηριχθεῖσα εἰς ἕνα τῶν ἀγκώνων της, παρετήρει ἐπὶ μακρὸν περὶς αὐτῆς. Κατόπιν ἐπανέφερε τὰ βλέμματά της ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων της, ἐπὶ τῆς στρωμνῆς ἐφ' ἧς ἦτο ἐξηπλωμένη, καὶ βαθεῖα ἔκπληξις ἐζωγραφήθη ἐπὶ τῶν ἐκφραστικῶν χαρακτηριστικῶν της. —Ποῦ εὑρίσκομαι; εἶπε τέλος διὰ καθαρᾶς καὶ ἠχηρᾶς φωνῆς.

Ὁ Ἀνδρέας ὑπὸ σεβασμοῦ κατεχόμενος, τὴν εἶχε θέσει εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ κλίνην, ἐνδεδυμένην ὡς ἦτο εἰς τὸ δάσος, ἀρκεσθεὶς νὰ καλύψῃ τοὺς γυμνοὺς πόδας της διὰ τοῦ ἐκ μετάξης καλύμματος, τὸ ὁποῖον ὁ Ἴδιος μετεχειρίζετο. Ἐνόμισε καλὸν νὰ ἀπαντήσῃ.

— Εἶσθε εἰς τὴν οἰκίαν μου, κυρία, εἶπεν βαθέως ὑποκλινόμενος.

— Εἰς τὴν οἰκίαν σας; ἐπανελάμβανεν αὕτη. Ἀλλὰ πῶς συμβαίνει τοῦτο;... Διότι δὲν σᾶς γνωρίζω. Δὲν πιστεύω μάλιστα νὰ σᾶς εἶδον ποτέ... Καὶ ἡ ξένη αὕτη ἡ οἰκία;.... τὰ ἀλλόκοτα αὐτὰ ἐνδύματα;... Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά;...

— Εἶσθε εἰς τὴν Γουϊάνην, κυρία, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας.

— Εἰς τὴν Γουϊάνην;... Ἀ! ναί, τὸ ἠξεύρω, ἦλθον ἐδῶ μετὰ τοῦ συζύγου μου. Οἱ ὀφθαλμοί της ἠνεῴχθησαν ὑπερμέτρως εἰς τὰς λέξεις ταύτας. Προδήλως ἡ διάνοια καὶ ἡ ἐνθύμησις ἐπανήρχοντο. — Ὦ! εἶπεν, αἴφνης... Χριστιανέ!... Χριστιανέ!... Ζουανέτα!... οἱ ἄθλιοι!... Ὠνειρεύθην, ἢ εἶνε ἀληθῆ ὅτι ἠθέλησαν νὰ μὲ φονεύσουν;

Κατόπιν πηδήσασα ὁρμητικῶς κατὰ γῆς καὶ τρέξασα εἰς μικρὸν καθρέπτην, κρεμάμενον ἄνωθεν μαρμαρίνης τραπέζης, ἐκύτταξεν ἐν αὐτῷ τὴν εἰκόνα της καὶ ἐξέβαλε κραυγήν.

— Θεέ μου! ἀνεφώνησεν αὕτη, εἶμαι ἀληθῶς ἐγώ, ἡ Ναδίνα δὲ Ροσεβέλ, μὲ αὐτὴν τὴν λευκὴν κόμην καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ γηραιᾶς γυναικός! Παρῆλθον λοιπὸν πολλὰ, παρὰ πολλὰ ἔτη ἀφ' ὅτου ἀπεχωρίσθην τῶν οἰκείων μου; Ἔπεσεν ἐπὶ ἀνακλίντρου ἐξ ἰνδοκαλάμου, τοποθετημένου πλησίον τοῦ νιπτῆρος καὶ τὴν κεφαλὴν ἐρείδουσα ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης πλακὸς τούτου ἤρχισε νὰ σκέπτεται ἐπὶ μακρόν. Αἴφνης, ἀνήγειρε τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ ἠτένισε τὸν Ἀνδρέαν μὲ γλυκύτητα ἄκραν.

— Μοὶ φαίνεται, ὅτι εἶδον εἰς χεῖράς σας τὴν φωτογραφίαν τῆς θυγατρός μου, εἶπεν, τῆς Τερέζας μου;... Μήπως ὠνειρεύθην καὶ αὐτὸ εἰσέτι, ἢ εἶνε ἀληθές;

Ὁ Δανζελὺ ἐξήγαγε ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ χαρτοφυλάκιόν του. — Ἰδού, εἶπεν, ἡ φωτογραφία τῆς θυγατρός σας, ὅτε ἦτο μικρά, ἰδοὺ ἄλλη, ὅταν ἦτο ὀλίγον μεγαλητέρα, ἡ ἄλλη ἀκόμη, ὅταν ἔγεινε ἐντελῶς γυνή, ὡραία γυνή.

Ἡ Ναδίνα ἐκάλυψε τὰς φωτογραφίας αὐτὰς μὲ φιλήματα. — Ὦ! πόσον ὁ Θεὸς εἶνε καλός! εἶπεν. Ἀλλ' ἀφοῦ ἡλικιώθη τόσον, πόσος καιρὸς λοιπὸν παρῆλθε χωρὶς νὰ τὴν ἰδῷ;... Βοηθήσατέ με ὀλίγον... Ἐγὼ δὲν δύναμαι, δὲν γνωρίζω πλέον.

— Ἡ Τερέζα σήμερον ἔχει ἡλικίαν εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας.

— Εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν ἡλικίαν!...

Κύριε... εἶχεν ἡλικίαν δώδεκα ἐτῶν μόνον, ὅτε τὴν ἀφῆκα... καὶ ἡ Φράγκα ἐννέα. — Τί συνέβη λοιπὸν κατὰ τὸ μακρὸν αὐτὸ διάστημα; Μήπως ἤμην τρελλή;... Πῶς ἀπώλεσα οὕτω τὴν μνήμην ὅλων τῶν περὶ ἐμέ, καὶ παντὸς ὅ,τι μοὶ συνέβη;

— Μὴ σκέπτεσθε τώρα περὶ τούτων. Ἀναμείνατε νὰ ἀνακτήσητε πρῶτον δυνάμεις. Τότε ἡ ἐνθύμησις τοῦ παρελθόντος θὰ σᾶς ἐπανέλθῃ ἄνευ προσπαθειῶν καὶ ἄνευ κόπου Ἕως τότε ζήσατε ἤρεμος καὶ ἥσυχος πλησίον μου, ἀφίνουσα εἰς ἐμὲ τὴν φροντίδα νὰ σᾶς περιποιοῦμαι.

(Ἀκολουθεῖ)